

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4-50 ДИН.

ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТИТИ СЕ МОЖЕ
САМО КОД ПОШТА

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
БЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Једној жени — Хајдук Станко — Идиот — Ситнице — Пошалице
— Представе у народном позоришту — Идила.

ЈЕДНОЈ ЖЕНИ

Виктор Иго

Да сам владар, ја бих теби дао
Царство моје, шиптар, народ мој;
И са круном пред ноге ти пао,
Положио све што бих имао
Све за поглед твој!...

А Бог да сам: земљу, враг и море,
И анђела и ђавола рој;
Вечни хаос, доље, реке, горе, —
Све бих дао, о, прекрасни створе,
За пољубац твој!...

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(15)

ПРВИ ДЕО
О Д М Е Т Н И К
(НАСТАВАК)

Она му погледа право у очи. Станко је видео њен одлучан поглед.

— Казаћу им да га мрзим!

— А ако те буду натерали?.. рече Станко и упи-
љи у њу.

— Мене не може нико натерати! — рече она и сену
оком. Ако сам тешка роду, онда...

— Онда?

— Онда ћу кидисати сама себи!... И што ће ми
живот!...

ИДИЛА

(од Jeana Reibrach-a)

На широком пољу Јевсевије и Сидонија, растаху једно поред другог, у исто време. Мали дечак беше узео под заштиту ову девојчицу. Када су ишли у школу с чизмицама обешеним о рамену, због дугачка пута, он би обично носио обе торбице с књигама; у пролеће пак, он би јој вадио тичице из гњезде, или би јој на по-
слетку, од коре коју би свукао с гранчица, пошто би их дуго луп-
као ручицом свога ножа, правило мале свиралице.

С временом и њихово пријатељство порасте; исти несташлуци и исти обешњаклуди још више сјединише њихове душе заједничким споразумом и дечијом лажу коју су обоје подржавали. По том како се њихова младалачка снага развијала; са уживањем у њиховим простим играма дође и мало већа живост. Они, на некоше-
ној ливади, бацаше једно другом травке у лице; трчали су, умара-
ли се, гонећи једно друго, на послетку падали занесени, весели,
смејући се као анђели.

У време жетве, они се крадом увлачише у жбунове, као у облаке, ту се крише и тражише једно друго, као бајаги због неке
срдње која се огледала у њиховим лепим и бистрим очима. За вре-
ме бербе они се мазаху грождем, гураху се и тураху на све стра-
не, а по кад што се удараху и шакама.

Око јој се запалило пламеном...

— 'Вала ти, Јелице!... Али, ја ти велим: нити ће
те ко терати, нити сме терати!... Кажи твоје таји: да
си ти девојка Станка 'ајдука, и да онај, који те се такне,
— никог свога више загрлити неће!... А ти... бићеш
моја!... Збогом!... Збогом!... Ти си ми душу умирила,
'вала ти!... Сада ми више ништа не смета... могу
и запевати!... Збогом! Веселаћу се чешће око Црне
Баре!... Дај ми твоју руку!...

Она му је пружи. Он је стеже...

Срце му је играло да излети из груди...

— Збогом, сине мој!... снаго, поуздање моје!... де-
војко моја!...

Па се окрете и јурну као вихор... Хтео је да са-
крије сузе које га гушише...

Она и да је хтела сузу зауставити, није могла. Оне
су лиле потоком. Од њих једва је назирала његову белу
кошуљу како замиче у луг... И широким рукавом сво-
јим брисаше очи...

Срце је повуче за њим. Хтеде да га викне, да се
здружи с њим; с њим да броди мирне дубраве, с њим
да једе горки залагај, да му бди над сањивим и умор-
ним телом...

Али стид, стид што га је с мајчиним млеком поси-
сала, угуши жеље њене. Она само ману руком и уздану:

— Девојка сам... не ваља се!...

Па поче брисати сузе...

— Не ваља се сузом испраћати! ...Нека му Бог да
живота и здравља. ...Господе!... Ти му буди пријатељ!...
Ти му буди разговор!...

И погледа на небо.

Једна звезда прелете преко плавога неба, па се чак
тамо негде угаси... Она прошапута:

Али, с годинама живот постајаше све озбиљнији. По кад кад,
ако се неби видели од дужег времена, изненадили би се обоје, ви-
дећи, како су порасли, тада би постајали тужни. Самоћа им је
била досадна. Често пута неспретно су прилазили једно другом.
Руменило би облило све лице Јевсевијево при случајним сусрети-
ма. Нека необјашњива злонатица непрестано их је гонила на свађу;
они се љутише једно на друго, и, ма да је ово било без икакве
основа, ипак им се чинише да треба вечито тако да остану. Не
бројене увреде, које не знађаху ни рећи, мучиле су их, доводило
до очајања а често и до суза.

После неколико месеци све се разбије, њихово се пријатељ-
ство опет понови нежније но пре. Ова нежност, оживљавала их је
све више и више, држала у некој узајамној бризи

Сва земаљска радост Јевсевијева беше у осмеху Сидонијином.
То је за њега као гутљај меда који би прогутао. Он се трудио да
младој девојци увек чини задовољство и услугу; кад кад јој дава-
ше и какав поклон; његово сељачко лукавство беше пред њом о-
безоружано. А Сидонија, осећајући да је љубљена, постајаше све
љубазнија; помисао на човека, која је помисао никако не оставља-
ше, љуљускала је њено срце, и обавијала је неком милином, од
које јој очи слабише, или би између обрва сенуо један мали пла-
мичак.

Тада би Јевсевије запитао:

— Ако би се ми узели?

Сидонија не одговори, али, смећећи се, побегне бацивши му
у лице цвет, који би тада у руци имала.

— За грм, друже!...

Била је уверена да је то Станкова звезда...

И још дуго, дуго је гледала на ону страну куда он оде... Па онда са тешким уздахом врати се натраг и пође у вајатић. Мајка јој стајаше на прагу кућњем.

— Јело, рано, 'ајде вечерај.

— Не могу, нано, глава ме боли....

XI

Д е в а.

Не беше лако Станку растати се од Јелице. Окретао се више пута и видео је како стоји и гледа за њим. Кад се већ дохватио луга, он се окрете још један пут, али ње не беше тамо... Само уздану па саже главу...

Ноћ је била тиха. На небу ни једног облачка, само звезде трепере; а месец се лако подиже и плови по плаветнилу небесном, као лаки чамац по глаткој, воденој површини...

А у ваздуху мир... Ни један се листак не залелуја на дрвету, ни једна тица не залеприша крилима: чак се и ђук ућутао.... Ни црвчак не цврчи, ни из земље не дија више топла пара... све се ућутало, све одмара савиве очи, све спава...

Само једно момче у селу не беше заспало... Оно дувахе у двојнице: прича месecu и звездама осећаје млађане, заносне душе; а нежни звук двојница тепа и јеца тако бурно, тако топло, тако силно, као што само љубав може и уме...

Станко је слушао двојнице, па му се ражали... Та још јуче је и сам тако свирао; и сам се топио у сласти и милини... Осећао је чисто, као да га по коси мази топла и влажна рука Јеличина.

Па се загледа у прошлост, скору прошлост и уздану...

— Доћи ће дан, кад ће се и мени вратити моје живовање!... Ох!... ала ћу умети живети!... А то ће бити кад онога пса нестане!...

И сама помисао на Лазара опомену га на дужност и његову заклетву. Он се сети на шта се заклео пред Богом, људма и пред собом...

Па притеже шару уза се и упути се лугом.

Премишљао је:

— Сад идем Деви... Он ће ме упутити... Он ће сигурно знати где се они налазе...

И место да се упути дубравом он се окрете Дрини. Пут му је познат прошао је њим безброј пута...

Већ је чуо жубор таласа и хуку. То Дрина прича чудновате приче. Прича чуда и покреће што их се на-

гледала и наслушала... Многога је невољника у своја недра примила. Тај ужасни хук, то је јаук њихов... Они га дижу Богу правде и истине, те се смртном створу диже коса у вис...

Станко је тражио воденицу. И нађе је. Он се упути право к њој.

Воденица је била припијена уз обалу као ластино гнездо. Станко пређе моштаницу... Испод њега су јурили таласи.

Стаде на вратима и закуца, али не доби одговора. Он викну:

— Еј, домаћине!

Нико се не одзива.. Само таласи хуче...

— Домаћине!

Опет ништа.

Он стаде песницом ударати у врата.

— Домаћине!

— Па ти си луд! — загрме глас изнутра. — Дом је — дом. Он је на земљи није на води!... На води стоји само лађа и воденица... Ја нисам домаћин него воденичар...

— Па шта си се закапијо?... Отвори врата! — рече Станко.

Кључаница клепну и врата се отворише.

Станко корачи унутра.

На сред воденице горела је ватра. Крај ватре једна поњавица и мало сена, то је била постеља воденичарева. Крај мучњака стајао је човек сав бео од паспаља. Станко га познаде и приђе му.

— Добро вече, чича Дево.

— Бог те чуо.

(Наставиће се)

И Д И О Т

роман Достојевског

(15)

(НАСТАВАК)

Говорећи ово, она је била узбуђена и раздражена (што је сасвим природно) да је Ђенерал Епанчин био са свим задовољан и сматрао да је посао свршен; али Тоцки, застрашен из раније, ни сада није све веровао, бојао се, није ли и овде змија под цвећем. Преговори отпочеше; тачка на којој беше основан сав маневар ове двојице, а та је, да се зближи Настасија Филиповна с Гањом, — почела се већ мало по мало остваривати, тако да је и Тоцки почео веровати у могућност успеха. За то време објасни се и Настасија Филиповна с Гањом; ту се нису т. ошле многе речи;

уђе у цркву и кад њене чизмице на сваком кор ку произведу мали шкрип, сав свет окренути се да види, ко је то.

Али о пијачним данима, они би се возили на истим колима једно поред другог. И тада, обично у повратку, беху обоје немирни. Јевсевије би се често лицемерно смејао. Овда онда Сидонија би морала да му забрани реч својим погледом, или да га удари по рукама.

Па ипак она се не могла одбранити, по што ће му бити жена, да му не допусти по кашто, и то у малој мери по неко миловање. По том је осећала опасност противљења, она страховаше од некадашњих њихових борби као да би бол који су на тај начин ублажили, у будућности могао само да порасте. Тада би се с потпуно озбиљним лицем једног створења које попустила дечијој жељи, отргла и по том би пружица образ и узвикнула мало иронично: — ту!

Одмах за тим говорила је о другом чему, и покушавала да скрене пажњу Јевсевијеву на неки предмет врло удаљен. Али нека радост, и против њене воље, изазивала јој смех, кад га види, да он изигравши њено лукавство, остаје и даље при свом.

Она је у осталом и сама врло рђаво скривала своје унутрашње узбуђење. Било је досадних часова кад није имала ни мало снаге. хладан ветар ју је узбуђивао; лепо мирне цвећа у пољу слабило ју је. Она постаде нервозна. После опорних речи, после срдње, она се приближавала с кокетеријом, у којој се огледале и страх и воља да се још бра и али не имајући поуздања као играч, који краде. А њено срце, мало по мало, подлегав овој узбуњљивој, примамљивој опасности, осећаше још јаче изврвену драж од страха.

II

Родитељи Сидонијини спречише то. Отац ње, пошто је дуго размишљао, закључио је да не би било паметно саставити их тако младе. По том Јевсевије би отишао у војску; као удовички син не би остао више од године дана; истина, с времена на време добијао би допуштење да дође кући. Па ипак, ко зна шта се може догодити?

Мати је одобравала, потврђујући сваку реч очеву мицањем своје браде, као да би тим хтела потврдити, да ствар потпуно разуме.

Сидонија, као разумна девојка, била је мишљења да треба послушати вољу старијих. Јевсевије је требао да се повуче.

Њихов живот с почетка, продужи се у тихој благости без бојазни на очекивану срећу. Она је преко недеље радила у дворшћу и око крива. Он је пак гонио по пољу коње. Кад кад, она би у сред посла стала, окренула би се да га види; и из далека с руком над очима, због сунца, она би га викнула и насмејала се.

Недељом је Јевсевије, по пращињавом путу, који их некада вођаше у школу, пратио Сидонију у цркву. Он је с војничком капом на својој плавој коси, која је помадом мало умазана, с краватом, која, због тога што је јако издигнута, пада у очи, пушио цигару; она се пак, у вуненој необојеној хаљини, која ју је правила витком, с малим сламним шеширићем на смеђим витицама око главе оплетеним, играла с дршком свога сунцобрана или помицала позлаћену копчу на своме молитвенику, да би од површине одбацивао светлост; радост је обузимаше, кад помисли, да ће сад, кад

њена је невиност страдала од тога. Она му је допуштала да је воли, али је одлучно изјавила, да неће никакве стеге, да до саме свадбе (ако је буде) задржи право да му рече „не“, па ма то било у последњем часу; да тако исто право даје и Гањи. На скоро се Гања уверио, у једном случају, да Настасија Филиповна зна све до ситница о нерасположењу његове породице према овом браку и према Настасији Филиповној лично, и да се то нерасположење показује већ у домаћим сценама. Сама она ни једном речи није то помињала, и ако је Гања сваки дан очекивао, да му то каже. Могло би се још много што шта испричати о околностима, што се појавише поводом ове свадбе и преговора; али ми смо и онако много измакли у напред, где се по неке околности јављају у облику неодређених гласова. На пример, са свим је невероватан случај да је Тоцки од некуд дознао: како Настасија Филиповна улази у некакве неодређене и тајне односе с девојкама Епанчиним. Но за то је он невољно поверовао другом гласу, и бојао га се горе но каквог ноћног привиђења: он је на сигурно чуо, да је Настасија Филиповна извештена, да се Гања жени само ради новца, да је у њега душа црна, прождрљива, нестрпљива, завидна и безгранично себична; да је Гања страшно ратовао за победу над Настасијом Филиповном све догле, докле ова два друга не експлоатисаше ту ствар у своју корист, докле не покушаше да њега купе, а Настасију Филиповну продаду као закониту жену, рад чега је Гања на њу омрзао као на вештицу. У његовој се души чудно ујединише страст и мржња, и он, премда је дао, после мучног колебања, обећање: да се ожени том „неваљалом женом“, опет се у души заклео, да ће јој се доцније горко „осветити“, као што је бајаги, сам рекао. Говорише да је Настасија Филиповна, бајаги, за све то знала и припремала се за нешто. Тоцки се толико ушлашио, да ни Епанчину није саопштавао своје невоље; но било је тренутака, када се он, као слаб човек, по ново куражио и васкрсавао духом. Он се окуражио на пример онда, кад је Настасија Филиповна дала реч њему и његовом другу, да ће им казати последњу реч на дан својега рођења, у вече. Но, за то је све више и више бивао сигуран онај чудни и најневероватнији глас који се тичао самога уваженог Ивана Федоровића.

А тај глас изгледао је у почетку као глупост. Тешко се могло веровати, да се и сам Иван Федоровић, као човек стар, бистар, искусан и т. д. и т. д. „саблазнио“ Настасијом Филиповном, и то још у таком степену, да је његов каприз постао права страст. На шта ли је он мислио у овом случају — то је тешко погодити; може бити да се надао на

сурадњу Гањину. И Тоцки је запазио нешто на то налик, он сумњаше у некакав мучаљиви договор, основан на узамном познајству, између ђенерала и Гање. Међу тим, зна се, да страсан човек, особито ако је у годинама, — заслепи и тражи наде онамо, где је никад нема, шта више — полуди и ради као глупо дете, па макар му чело било седам педљи високо. Знало се, да је ђенерал припремио дијан и скупоцен бисер, да га на дан рођења подари Настасији Филиповној; знало се, да се он врло интересовао: шта ће бити од тога поклона, премда је знао да Настасија Филиповна није користољубива жена. У очи самога дана рођења Настасије Филиповне, ђенерал као да беше у грозници, али се вешто прикривао. Е, баш за тај исти бисер докучила је од некуд ђенералица Епанчина. Оно, Јелисавета Прокофјевна је из рана почела кушати свога мужа, ветрењака, па се већ и привикла; али, ко би могао пропустити такав случај: вести о бисеру јако је заинтересоваше. Венерал је то назрео за времена; још синоћ падохе неке речи; али он осећаше да ће наступити капитално објашњење и бојао га се. Ето, за што му се није хтело ни на доручак, у „недра поролице“, овога јутра, од којег почиње наша прича. Још пре одласка кнезу ђенерал је умео да се изговори послом и да избегне. А избећи код ђенерала значило је, ни више ни мање, него: утећи. Да је бар тај дан, а поглавито — то вече, да прође без непријатности. И гле, кнез Мишкин дође као наручен. „Тебе је Бог послао“! помисли ђенерал у себи, улазећи у одаје својој супрузи.

V

Ђенералица се поносила својим пореклом. Можете замислити како јој је било кад је чула, да овај кнез Мишкин, последњи у роду своме, није ни више ни мање но жалосни идиот, просто просјак који прима милостињу. А ово је она чула изненадно, не припремивши се за такав глас. Венерал је ударио са ефектом, да би намах заинтересовао, одбацио на страну све остало, и тако избегао питање о бисеру.

У таким приликама ђенералица је обично бечила очи, истурила горњи део трупа назад, и неодређено гледала преда се, не говорећи ни речи. Беше то висока жена, једних година с мужем, тавне, проседе и густе косе, кукаста носа, сувоњава, са жутим упалим јагодицама и танким, упијеним уснама. Чело високо но уско; повелике зелене очи бацаше по некад чудне погледе. Пређе је имала слабост да верује, да јој је поглед необично ефектан: то убеђење сачувала је и на даља времена.

— Да га примим? Ви кажете да га примим одмах овога часа? — и ђенералица јако избечи очи на Ивана Федоровића, који се пред њом врпољно.

У августу, сунце им загреја главе. Плодно земљиште занесе их својим мирисом. Ова их природа понесе у ток општег живота. Њихови погледи заустављајући се један на другом, постајаху збуњени, и на послетку, они дуго ћутаху. По том ноћна тама испуни се неком дрхтавицом.

— Ја те волим, рече Јевсевије.

— Пет! учини Сидонија, метнувши му руку на уста.

Али њени раздвојени прсти ипак пропустише речи Јевсевијеве:

— Ја те волим, понови он.

Она поста озбиљна; осмеха јој несташе, јер је глас Јевсевијев дрхтао.

— Ја те волим.

Једне вечери, оборене главе, она одговори и не знајући:

— И ја тебе.

Па ућуташе.

И сутра дан Јевсевије по ново потражи старе.

III

На ову нову молбу, отац, који је био дао већ своје разлоге, није хтео да их понавља. Он запита само:

— Због чега, дакле?

Јевсевије, почевши се иза ува, погледом позва Сидонију у помоћ. Она се не помаче с места већ и даље чинишаше пасуљ на столу; лице јој беше озбиљно, као да је се ништа све ово није тичало.

— Због чега, дакле? рече по том мати с неким неповерењем

— Због!... рече на послетку Јевсевије ослонивши се на другу ногу, и глупо се насмејавши.

И озбиљно лице Сидонијино такође просто понови:

— Због!

Стари, пренеражени овим, од једном умукосе. У овој муци они на један пут почеше разумевати ствар.

Старац постаде срдит, обрве му се набраше. Али и тога брзо несташе. Пред невином љубављу два детета, свет успомена, почевши још од њихове ране младости па кроз пуну маглу толиких година, обузео их је постепено. Њихово јучерање неповерење, њихова људска разборитост, која познаје беду и обмане — беше прекршена. Под овим пламом наивне љубавне страсти, клијаше доброта у њиховим срцима, као на сунчаним зрацима жито у пољу, и може бити они осетише, поред непријатности у животу, нешто, што је то у неколико блажило. Човек нежно погледа своју жену; по том са два њихових очију које сијаху као метал са два њихових усана које изгледаху као дуванкеса кад јој се покупе кајини, из њихових великих и дубоких бора на лицу појави се гласан осмех који је дрхтао.

Охрабрен, Јевсевије проговори:

— Дакле, хоће ли бити?

— Радите на послетку како знате одговори жена дубоко уздахнувши.

— Ах, да богме, додаде старац.

Он оде у килер и донесе лонац јабуковаче. Они пише. По том се стари задубише мислима у прошлост. Јевсевије и Сидонија кад је ноћ пала, седели су пред вратима загрљени, као прости људи који, вршећи своју дужност свакога дана, повераваше се будућности, док се око њих дизао у вис тихи поветарац с пољане.

— Ако је теби, драга моја, по вољи да га видиш, можеш га примити без сваке церемоније, пожури ђенерал са објашњењем. — Право дете и то још врло жалосно дете; пати од падавице; долази из Швајцарске и сад је управо из вагона; носи некакво чудно немачко одело, и поврх свега нема ни крајцаре у џепу; само што не плаче. Ја му дадох двадесет и пет рубаља, а гледају да у нашој канцеларији добије какво писарско место. А вас, mesdames, молим да га угостите, јер је, чини ми се и гладан...

— Ви ме изненађујете, продужи ђенералица с пређашњом мимиком; — гладан и у падавици! Каква падавица?

— О, она се не понавља тако често, а при томе, он је као дете; у осталом, образован је. А хтео сам, mesdames, да и вас нешто замолим: пропитајте га мало, вредило би знати, за што је спсобан, рече ђенерал ћерима.

— Про пита-ти? растеже ђенералица, и у великом чуду бацаше погледе с кћери на мужа и обратно.

— Е, драга моја, немој ти опет мислити.... у осталом, како хоћеш; ја сам довео, јер, то је добро дело.

— Довео из Швајцарске?!

— Швајцарска овде не смета; не смета; а ја опет понављам, како ти хоћеш. Мислим пре свега: из фамилије је, можда и рођак; а друго, нема где главе склонити. Мислио сам чак да ћу те обрадовати, пошто је од наше фамилије.

— Разуме се, шапан, кад се с њим можемо опходити без церемоније; сем тога, за што га не би нахранили кад је с пута и кад се нема где склонити? рече најстарија кћи Александра.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Женидбе и удадбе преко новина. Има их који су и о томе бригу водили, па су направили читаву статистику, каквих је разно врстих огласа по новинама изашло, и дошли су до ових резултата: Скоро три пут толико мушких, колико женских, труде се да путем огласа стигну у лобно брака. Док 81% женских према 56% мушких не гледе ни мало на старост, чине изузетак само 32% мушких а само 6% женских и траже за жену или мужа што млађе. Од мушке, као и од женске стране, тражи се поред имања и интелигенција, а слабо се гледа на веру. 6% мушких а 13% женских исповедају веру мојсијеву. Женске полажу мању вредност на порекло и непрекорно породично име, јер 33% женских према 8% мушких воде бригу о породици свога будућег. Жене држе за нужније да говоре само о своме и мању. Извесна свота да се тражи, било је само 7%. Код људи а 44% код женских, доказ да и женске умеју при удадби да цене важност новца. Што се тиче позива и занимања код људи, то их већином долазе под насловом „трговац“, за тим долазе гостионичари, фабриканти, занатлије, радници и т. д. — При завршетку додаје се, да 42% женских назначују — да су музикално изображене.

Благословени чокот. У Вуковару, у Срему, налази се у башти тамошњег фотографа Багдија један чокот стар деветнаест година, који ове године на себи има хиљаду шест стотина четрдесет и седам гроздова, лепе првене боје у пуних пуцета.

Живот и обичаји на Кореји. Свака кућа на Кореји има свој подрум, али не да држи вино, него да производи топлоту. Одушка од подрума мало је даље од куће. Када је хладна ноћ, онда одушку напуне грањем, цепаницама и другим горивом па када почне горети, држи ватра по неколико сахата и греје кућу сву ноћ тим пре што су куће на један спрат. После Ескимоса Корејанци су највећи прождрљивци на свету. За то и спавају тако много. Они управо увек једу. Њихово најмилије јело то је месо од младих паса а најмилије им је пиће јапанско пиво из царске пиваре у Токију. Као сви источњаци, Корејци поједу невероватно много рибе. Харинга им је најмилија риба. Хватају је у месецу децембру, али је истом у марту једу. Од воћа има на Кореји највише лубеница. Крохир је законом забрањен и не сеје се. На Кореји нема гостионица но само тако зване куће за одмор. У њима се може добити и јапанско пиво. У осталом Кореанци су људи пуни осећаја, једна песничка народност. По њиховом начину има их много изображених што, као и у Хини, више вреди од богатства и порекла. Испити

се држе по хинеском начину. Кореанци су пријатељи животиња. Велико поштовање уживају змије. Ни један Кореанац неће убити змију, али и најсиромашнији поделиће с њоме свој ручак. Права вера је у њих као и код Хинеза: поштовање својих предака. Наука Конфуцијева је привидно државна вероисповед али Кореанци не воде много бриге о догмама. Као и у Хини, исто тако и на Кореји о-домаћено је врачанье, чиме се већином занимају слепци. Главно им је занимање, гоњење ђавола, при чему врач прави обично ђаволску дреку. Кад кад затвори врач ђавола у једну боцу, па га однесе на какво место где не може направити никакве штете.

ПОШАЛИЦЕ

Несрећна љубав. Нека госпођица сретне на улици своју другарицу, која је подвезала образ, и упита је:

— Шта је теби, Јецо?

— О, слатка Сојка, не можеш ни замислити како сам ти не срећна!

— За што?

— Па залубила сам се до лудила у једног зубног лекара...

— Па шта је с тим?

— Да бих обратила на се пажњу, допустила сам му да ми извади шест здравих зуба, а он, угурсуз један још ми није ни речи проговорио о својој љубави!

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У суботу, 24 септембра:

КРВ ЗА РОД

Мелодрама из народног живота у три чина, с певањем, напи-сао Љубинко. Музика од Дав. Јенка. — Игра 28 особа (21 мушки и 7 женски). Главне су улоге: Чича Марко (г. Миљковић), Чича Стеван (г. Анастасијевић), Никола његов син (г. Радовић), Радак (г. М. Петровић), Станко ковач (г. И. Станојевић), Рајка жена Маркова (гђа. Лугумерска), Станија (гђа. Јурковићева), Милена (гђа. Павловићка). Немо особље: Војници, сељаци, сељанке. Догађа се 1876 године у неком селу у Србији. — Редитељ је г. Рајковић („Крв за род“ нов је комад и представља се сад први пут)

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

изашла је

КРВАВА КЊИГА

РАТНЕ СЛИКЕ СА ИСТОКА

БАЈАДЕРА — СИНОПА — ОПАСНА ШАХ — ИГРА — АКТИАРСКИ СУЖАЊ — БАШТОВАН НА БОЈНОМ ПОЉУ

НАПИСАО: М. Јокај — ПРЕВЕО: Д. Блажић.

Књижара Велимира Валожића

Цена 1-20 пар. дин.

ЦРКВЕНИ СУД

у

ПРВИХ ХРИШЋАНА И СРБА

од

ЈОС. В. СТОЈАНОВИЋА

проф.

Ова је расправа на професорском испиту примљена, од Архијерејског сабора награђена из књижевног фонда епископа Јанићија, и препоручена црквеним књижницама. Цена је један дин. на 8. стр. 150.

Може се добити код Марковића Павловића спроћу Саборне цркве.

К Љ У Ч

ЗА ЛАКО ИЗНАЛАЖЕЊЕ СТЕПЕНА СРОДСТВА

НАПИСАО

Атанасије М. Поповић

ПРЕДАВАЧ БОГОСЛОВИЈЕ

С благословом Његовог Високопреосвештенства Архиепископа београдског и Митрополита српског, Господина Михаила.

Цена 1-20.

Може се добити само у радњи Витомира Марковића и Павло-вића у Београду и Земуну.